

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Deret harangoznak

*Ha reggel borotválkozásra süt a nap, s meglögyböli a vizet,
már a tengernél látja imbolyogni a fényt.*

*Mintha az üres erkélyen megjelenhetne integető édesanyád
vagy édesapád, úgy nézel a hajdani otthon felé.*

*Lábamhoz gurult a labda, de képtelen voltam belerúgni,
s az álom futni se hagyott, erőtlenségül álltam a pályán.*

*„Deret harangoznak”, idéződik, egykor miként botlott
nyelved.*

*A tócsában miattam áll a fekete gólya, ül az ágon a jégmadár,
az én kedvemért szállnak, akárha angyalok, az ökörnyalak,
ragyog a fű zöldje.*

Milyen ajtót

Milyen lehetne az elveszített szavaidból megírt életrajz?

*Persze, pipacs, gomolyfelhők; azért a legszebb látvány
mégiscsak a nők térdhajlata.*

Már elgondolhatatlan egy tarkódon végigsimító kéz?

*Hiába megyek át a túloldalra, kanyarodom egy másik
utcába, hallom a csörgést mögöttem, egyre közelebb.
A kereszteződésnél utolér, hátrafordulok: egy ember övén
töméntelen mennyiségű kulcs billeg. Vajon melyiket
nyújtja majd felém? Milyen ajtót nyit?*

Veri álmodat az eső.